

to Sætser har jeg vist, at jeg ogsaa interesserer mig for Løttelser i Tolden for, hvad man kalder Livsfornødenheder. Derimod er jeg ikke gaaet med til at hæve Tolden paa Petroleum. Jeg erkender nemlig ikke, at Bestatningen deraf er særlig trykkende for de ringere stillede i Samfundet. Jeg er tværtimod af den Formening, som jeg ved ogsaa er udbredt i Kredse, hvis Mening jeg lægger megen Vægt paa, at det er en Afgift, der fordeler sig ret hensigtsmæssigt paa Befolkningen, efter som den er i Stand til at bære den eller ikke. Noget lignende gælder f. Eks. om Toldafgifterne paa Ris, Rismel osv., hvor jeg heller ikke følger Udvalgets Flertal, men der har jeg tillige den Betragtning at gøre gældende, at disse Afgifter ogsaa bevare en hidtil bestaaende Bestyttelse for Landbruget, idet Risen er en Konkurrent til et indenlandsk Produkt, hvilket Forhold jeg ikke gerne vil forrykke. Medens jeg omtaler dette, skal jeg ogsaa nævne et andet Omraade, hvor jeg ikke er enig med Flertallet. Det er de Sætser, der paa en eller anden Maade berøre Landbruget. Jeg har vedkendt mig, og vedkender mig ogsaa i Dag, at der er visse Omraader, hvor jeg tror, at det vil være fordelagtigt, at vi komme til nogen Bestyttelse for vort Landbrug, medens jeg indrømmer, at det er et Forhold, der bør afgøres udenfor Toldloven og ikke fremdrages til Behandling her. Det er noget, jeg ogsaa har hævdet i Toldkommissionen, fordi jeg mener, at det bør være Foranstaltninger, der have en midlertidig Karakter, og som man træffer efter de øjeblikkelige tilstedeværende Tidsumstændigheder. Jeg mener imidlertid dog, at der er Positioner, der allerede findes i vor Toldlovgivning eller kunne indruges derunder, som have Betydning baade for Land- og Hævebruget og ogsaa for visse Industrier, og at man ikke bør forlade disse Positioner. Jeg har altsaa fastholdt dem, skønt jeg indrømmer, at der er enkelte Sætser paa forskellige Omraader — jeg skal f. Eks. nævne Sætser for Asparges, som just i Øjeblikket falder mig ind — der ere satte for højt, og som helst burde ned sættes noget; det kan imidlertid en senere Tid rette. I Øjeblikket har jeg ikke fundet Anledning til at gaa med til nogen Forandring paa dette Omraade. Dette gælder Kom, Kornvarer, Ost, Ris, Træ, Buxte, Planter osv. Jeg kommer saa endelig til en Række Sætser, hvor jeg heller ikke har kunnet følge Flertallet. Det angaar Maskiner, Agerdyrkningsredskaber, Redskaber til Hævebrug, osv. Positionerne 127, 134, 135 og 140. Her har jeg den Formening, at man gør klogest i at holde sig til, hvad Toldkommissionen

har været enig om, og til det, som er opnaaet, ved at Tolden paa Kul, Jern og grove Hjelpestoffer er bleven hævet eller nedsat. Derved er der opnaaet en ikke uvæsentlig Nedgang i Bestyttelsen paa disse Omraader, og jeg er af den Mening, at man ikke bør gaa videre. Gør man det, hæbder man ikke det Princip ikke at svække Haandværket og den mindre Industri. Det vil efter min Opfattelse baade være uretfærdigt og ikke gavne de paagældendes Interesser i nogen væsentlig Grad, hvis man gaar til den hyderligere Nedsættelse, Flertallet for Tiden mener at maatte fastholde. Jeg vil haabe, at dette ikke skal blive til noget Strids spørgsmål. Jeg gaar ud fra, at man paa samme Tid, som man i øvrigt arbejder for at opnaa, hvad man anser for retfærdigt paa Bestatningsomraadet, ikke skal kræve saadanne Begunstigelser for en enkelt Samfundsklasse, som man ikke samtidig kræver for andre. Jeg skal endnu nævne det sidste Spørgsmaal, som angaar selve Sagen, nemlig Kompensationen. Jeg har, som cærede Medlemmer ville have set, i den afgivne Betænkning, gjort en Bemærkning derom. Det følger af sig selv, at den endelige Afvejelse af Spørgsmaalet, om i hvilket Omfang Staten har Raad til at opgive Toldindtægten af en eller anden af de store Positioner først kan foretages, naar vi se, hvad Staten skal bruge til Regulering af Bestatningsvæsenet og i mange andre Retninger. Jeg kan derfor ikke sige noget imod, at Flertallet i Betænkningen stiller dette Spørgsmaal hen og mener, at det ikke skal komme til Afgørelse i Øjeblikket. Jeg tror, at det Standpunkt fuldt ud kan forsvares, at man venter hermed, indtil der ikke er andet mellem de to store Partier — jeg tænker her ved saavel paa dette Ting som paa Tinget oven over os — hvad Bestatningsvæsenet angaar end den finansielle Balance. Jeg haaber da, at vi saa ogsaa skulle finde de rette Midler og Veje, til at komme ud over dette Punkt. Sluttelig skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning til de Ytringer, der ere faldne fra forskellige Sider om den Maade, hvorpaa man har behandlet disse Spørgsmaal i Udvalget. Jeg skal først sige, at Grundlaget for hele vort Arbejde har været Toldkommissionens Betænkning, der i alle mulige Retninger har ydet de Oplysninger, vi have søgt. Der er ikke tilgaaet os nogen væsentlig Oplysning ud over, hvad der findes i denne Betænkning. Jeg stønner ikke, at der er nogen Grund til at beklage sig over den Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet. Den er bleven behandlet akkurat lige saadan og ikke anderledes, end saadanne